

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/102/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4119200320
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4119200320.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore žalobcov: 1. J. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom W., F. XX, 2. I. G. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom W., F. XX, obaja zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Eva Hlaváčová, spol. s r. o., so sídlom Nitra, Farská 12, IČO: 36 862 428, proti žalovanému: Slovenská republika, v zastúpení Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Štúrova 2, o náhradu škody, o odvolaní žalobcov v 1. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 7. júna 2021 č. k. 18C/4/2019-136 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému priznáva voči žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 1, § 3 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 4, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení. Uviedol, že žalobcovia v I. a 2. rade sa žalobou zo dňa 11. 01. 2019 domáhali náhrady škody, pričom ako žalovaného označili Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti. Žalobu odôvodnili tým, že rozsudkom Okresného súdu Nitra 4T/130/2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/39/2015-751 zo dňa 15. 07. 2015 boli žalobcovia v celom rozsahu oslobodení spod obžaloby Okresného prokurátora v Nitre č. 3Pv 446/2007 zo dňa 07. 11. 2011, pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin sprenevery formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 TZ a § 248 ods. 1, ods. 4 TZ písm. c) Trestného zákona. Vzhľadom na právoplatné oslobodzujúce rozhodnutie Okresného súdu Nitra žalobcovia prostredníctvom právnej zástupkyne zaslali žalovaným v súlade s § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. žiadosť o predbežné prerokovanie nároku. Žalovaný v druhom rade listom zo dňa 13. 07. 2018 oznámil, že nezodpovedá za škodu spôsobenú žalobcom v súvislosti s predmetným trestným stíhaním a vec postúpil Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky. Generálna prokuratúra SR sa k žiadosti žalobcov vyjadrila listom zo dňa 10. 10. 2018, doručeným právnej zástupkyňi žalobcov dňa 18. 10. 2018, v ktorom uviedla, že nie sú splnené podmienky pre uznanie nároku žalobcov na náhradu škody v spojitosti s predmetným trestným stíhaním, nakoľko uznesenie o vznesení obvinenia nie je možné považovať za nezákonné len z toho dôvodu, že obvinený nebol právoplatne odsúdený, nie je príčinná súvislosť medzi uvedeným trestným stíhaním a zákonom č. 514/2003 Z. z. S názorom žalovaného v prvom rade žalobcovia nesúhlasia, pretože uznesenie o vznesení obvinenia je rozhodnutím vyšetrovateľa - orgánu činného v trestnom konaní v rámci

prípravného konania v súlade s Trestným poriadkom. V danom prípade bolo toto uznesenie o vznesení obvinenia vznesené žalobcom pre skutok, ktorý nie je trestným činom, čo konštatovali v danej trestnej veci jednak Okresný súd Nitra, ako aj Krajský súd v Nitre. Z uvedeného vyplýva, že obvinenie pre skutok, ktorý bol predmetom uvedeného trestného konania, nemalo byť žalobcom vznesené vôbec. Vzhľadom na dôvody oslobodzujúceho rozhodnutia Okresného súdu Nitra v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre, niet žiadnych pochybností o nároku žalobcov na náhradu škody, pričom uplatnená náhrada škody predstavuje náklady na obhajobu v predmetnom trestnom konaní. Žalovaný považoval nárok uplatnený zo strany žalobcov za premlčaný. Žalobcovia nepreukázali žiadny právny titul, týmto titulom nemôže byť oslobodzujúci rozsudok. Nebol preukázaný ani nesprávny úradný postup a zo strany žalobcov nebola preukázaná ani výška škody. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobcovia v žalobe označili žalovaného v prvom rade Slovenská republika - zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR a žalovaného v druhom rade Slovenská republika - zastúpená Generálnou prokuratúrou SR. Žalobcovia právny titul nimi uplatneného nároku na náhradu škody v žalobe neoznačili, avšak zo skutkového odôvodnenia žaloby je možné dospieť k záveru, že škoda mala byť žalobcom spôsobená nezákonným rozhodnutím podľa § 3 ods. 1 písm. a) ZoZš. Za toto rozhodnutie možno v danom prípade považovať výlučne uznesenie o vznesení obvinenia. Takéto rozhodnutie bolo v prípade žalobcov vydané a na základe tohto rozhodnutia bolo následne vedené voči žalobcom trestné konanie, v ktorom bola na žalobcov podaná dňa 07. 11. 2011 prokurátorom Okresnej prokuratúry v Nitre obžaloba pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva, a to pod sp. zn. 3Pv 446/2007. Súd sa preto nárokom žalobcov na náhradu škody zaoberal z hľadiska nezákonného rozhodnutia, ktorým je uznesenie o vznesení obvinenia, pričom rozhodujúci bol výsledok trestného konania (t.j. v prejednávanej spore oslobodenie žalobcov spod obžaloby), a tým je daná príslušnosť Generálnej prokuratúry SR ako orgánu konať za štát v tomto spore, čo súd oznámil stranám sporu podaním zo dňa 12. 09. 2019.

1.2. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená, a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje v § 19 kombinovanú premlčaciu dobu, rovnako ako Občiansky zákonník pri premlčaní práva na náhradu škody. V odseku 1 ide o subjektívnu premlčaciu dobu a v odseku 2 o objektívnu premlčaciu dobu. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, je stanovená v dĺžke troch rokov. Táto začína plynúť od momentu, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Poškodený sa v zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 zákona dozvie o škode vtedy, keď zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodit' vznik škody a orientačne (približne) aj jej rozsah (tak, aby bolo možné určiť približne výšku škody v peniazoch). Nie je teda potrebné, aby poškodený poznal rozsah (výšku) škody presne (napríklad na základe odborného posudku). Pre začiatok plynutia premlčacej doby nie je tiež potrebné, aby poškodený vedel, kto za škodu zodpovedá, resp. ktorý orgán štátu spôsobil škodu. Plynutie premlčacej doby podľa § 19 zákona sa prerušuje od doby, kedy poškodený podal na príslušný orgán písomnú žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 ods. 1 zákona a prerušenie trvá až do momentu skončenia prerokovania. Najdlhšie prerušenie plynutia premlčacej doby trvá šesť mesiacov.

1.3. Predmetom žaloby žalobcov je náhrada škody, pričom náhrada škody predstavuje ich náklady na obhajobu v trestnom konaní. Koho a aký nesprávny úradný postup žalobcovia namietali a ktoré konkrétne rozhodnutia, ktorých orgánov verejnej moci považovali za nezákonné rozhodnutia, zo žaloby nebolo zrejmé. Súd v rámci predbežného názoru vyslovil, že doposiaľ súdu nie je zrejmé rozhodnutie, na základe ktorého si uplatňujú nárok, pričom právny zástupca žalobcov na pojednávaní dňa 27. 04. 2021 uviedol, že nárok si uplatňujú na základe rozsudku KS v Nitre, ktorý oslobodil žalobcov, pričom uviedol, že nárok si uplatňujú obaja žalobcovia, ktorí sú manželia, a teda na úhradu faktúry boli použité finančné prostriedky patriace do BSM. Súd posudzoval zodpovednosť žalovaného ako zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, za ktoré považuje uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného

zboru Úradu justičnej a kriminálnej polície zo dňa 26. 10. 2009 ČVS: ORP-439/OEK-NR-2007, ktorým bolo voči žalobcom vznesené obvinenie pre prečin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. c) Trestného zákona spolupáchatelstvom. Vzhľadom na to, že žalovaný vzniesol námietku premlčania, súd sa zaoberal dôvodnosťou podanej námietky žalovaného, ktorú súd považoval za dôvodnú. V danom spore je podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. premlčacia doba v trvaní troch rokov odo dňa, kedy sa poškodený dozvedel o škode, pričom ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. Rozsudok Okresného súdu Nitra 4T/130/2011-717 zo dňa 12. 01. 2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 2To/39/2015-751 zo dňa 15. 07. 2015 nadobudol právoplatnosť dňa 15. 07. 2015, pričom žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podali žalobcovia dňa 12. 07. 2018, t. j. v subjektívnej 3-ročnej premlčacej dobe. Posledným dňom 3-ročnej premlčacej doby podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. bol deň 10. 10. 2018 (3 roky od 15. 07. 2015 do 15. 07. 2018 + doba trvania prerokovania predbežného nároku žalovaným). Keďže žalobcovia podali žalobu na súd dňa 11. 01. 2019, uplatnili si nárok na súde po uplynutí premlčacej doby. Z týchto dôvodov súd žalobu žalobcov zamietol. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si žalovaný nárok na náhradu trov konania neuplatnil.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia v 1. a 2. rade, namietajúc, že súd prvej inštancie vec nesprávne posúdil. Podľa názoru žalobcov mal súd prvej inštancie aplikovať § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorý stanovuje, že najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Škoda nebola žalobcom spôsobená rozhodnutím Krajského súdu v Nitre, ktorý oslobodil žalobcov spod obžaloby. Práve z tohto dôvodu nebol žalovaný rezort Ministerstva spravodlivosti SR, ale Generálna prokuratúra SR. Žalobcovia majú za to, že škoda bola založená právoplatným uznesením o vznesení obvinenia vyšetrovateľom PZ, nad ktorým vykonáva dohľad prokurátor, ktorý mal dostatok zákonných možností a znalostí, aby trestné stíhanie voči žalobcom zastavil už v štádiu prípravného konania, ak skutok nebol trestným činom. Generálna prokuratúra SR ako ústredný orgán vykonávajúci dozor nad vyšetrovateľom aj prokurátorom vykonávajúci dozor v konkrétnej trestnej veci teda zodpovedá za spôsobenú škodu. Nakoľko sa nejedná o škodu na zdraví, ale škodu na majetku žalobcov, je ustanovenie § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, plne aplikovateľné na daný prípad, čo mal súd prvej inštancie urobiť, nakoľko nárok premlčaný nie je, pretože premlčacia doba je v danom prípade 10-ročná. Navrhli, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vrátil mu vec na nové konanie a rozhodnutie vo veci.

3. K odvolaniu žalobcov sa písomne vyjadril žalovaný, udávajúc, že sa s odôvodnením rozsudku prvoinštančného súdu plne stotožňuje s tým, že moment začatia plynutia premlčacej doby v prípade nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je určený týmto zákonom a je ním výlučne okamih právoplatného skončenia trestného stíhania, ktorým mala byť škoda spôsobená. V predmetnej veci bol týmto dňom deň 15. 07. 2015, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 2To/39/2015-751. Žalobcovia mali teda nárok na náhradu škody uplatniť, pri zohľadnení času predbežného prerokovania nároku, najneskôr dňa 03. 10. 2018. Nakoľko tak neučinili, došlo k uplynutiu subjektívnej lehoty na uplatnenie nároku na súde. Vzhľadom na ním vznesenú námietku premlčania, bol súd povinný na túto námietku prihliadať a skúmať jej dôvodnosť. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil vznesenú námietku premlčania, a preto je jeho rozhodnutie správne. Z uvedených dôvodov navrhol odvolanie žalobcov zamietnuť.

4. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrili žalobcovia, udávajúc, že s názorom žalovaného nesúhlasia, keď z ustanovenia § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. doslovne vyplýva, že právo na náhradu škody sa premlčí odo dňa, kedy bola spôsobená škoda poškodenému. Škoda spôsobená poškodenému - teda žalobkyni a spol., nebola spôsobená rozhodnutiami súdov, ale rozhodnutiami orgánov prípravného konania. Z uvedeného dôvodu preto bola žalovaná Generálna prokuratúra SR ako subjekt zodpovedný za konanie vyšetrovateľa, ale aj prokuratúry, ktorá vec dozorovala. Z logických aj právnych dôvodov preto je potrebné aplikovať § 19 ods. 2, nakoľko škoda vznikla najskôr rozhodnutím vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a najneskôr rozhodnutím prokurátora o zamietnutí sťažnosti proti vzneseniu obvinenia. Ak

by bolo pravdou, že v danom prípade je viazané plynutie premlčacej doby podľa § 19 ods.1, muselo by byť žalované Ministerstvo spravodlivosti SR, a nie Generálna prokuratúra SR. Keďže prípravné konanie je fakticky počiatočnou fázou celého trestného konania, v ktorom vznikla žalobcom škoda, objektívne žalobcovia nemôžu vedieť, kedy a s akým výsledkom celé trestné konanie skončí. Preto z tohto objektívneho dôvodu je potrebné aplikovať § 19 ods. 2 predmetného zákona.

5. K vyjadreniu žalobcov sa opätovne vyjadril žalovaný, udávajúc, že argumentácia právneho zástupcu žalobcov nemá zákonné opodstatnenie z dôvodu, že opomína základnú skutočnosť, a to, že ustanovenie § 19 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. upravuje subjektívnu premlčaciu dobu upravujúcu dobu, v rámci ktorej je možné sa domáhať svojho práva na súde a ustanovenie odseku 2 tohto ustanovenia, objektívnu premlčaciu dobu. Moment začatia plynutia premlčacej doby v prípade nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je určený týmto zákonom a je ním výlučne okamih právoplatného skončenia trestného stíhania, ktorým mala byť škoda spôsobená. V predmetnej veci bol týmto dňom deň 15. 07. 2015, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 2To/39/2015-751. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil vznesenú námietku premlčania, a preto je jeho rozhodnutie správne.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania žalobcov (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, keďže súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil.

7. Predmetom konania je žaloba žalobcov v 1. a 2. rade o náhradu škody vo výške 2 160 eur spolu s príslušenstvom, doručená súdu prvej inštancie dňa 11. 01. 2019. Žalobcovia v žalobe dôvodili, že rozsudkom Okresného súdu Nitra v konaní 4T/130/2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/39/2015 zo dňa 15. 07. 2015 boli v celom rozsahu oslobodení spod obžaloby Okresného prokurátora v Nitre č. 3Pv 446/2007 zo dňa 07. 11. 2011 pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin sprenevery formou spolupáchateľstva. Oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Nitra v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre sa stal právoplatným a vykonateľným dňa 15. 07. 2015. V dôsledku nesprávneho postupu a rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní a s tým spojeným trestným stíhaním žalobcov pre skutok, ktorý nie je trestným činom, vznikla žalobcom škoda, ktorá predstavuje náklady na ich obhajobu v trestnom konaní, a to vo výške 2 160 eur. Vzhľadom na právoplatné oslobodzujúce rozhodnutie, žalobcovia zaslali žalovaným žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, pričom žalovaný v 1. rade listom zo dňa 13. 07. 2018 oznámil, že nezodpovedá za škodu spôsobenú žalobcom v súvislosti s predmetným trestným stíhaním. Generálna prokuratúra SR sa k žiadosti vyjadrila listom zo dňa 10. 10. 2018, v ktorom uviedla, že nie sú splnené podmienky pre uznanie nároku žalobcov na náhradu škody v spojení s predmetným trestným stíhaním. Žalobcovia však mali za to, že vzhľadom na dôvody oslobodzujúceho rozhodnutia Okresného súdu Nitra v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre, niet žiadnych pochybností o ich nároku na náhradu škody, ktorého sa podanou žalobou domáhali.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučné spoločensťvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

10. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

11. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

12. Preskúmajúc podané odvolanie žalobcov proti napadnutému rozhodnutiu z hľadiska jeho odvolacích dôvodov, dospel odvolací súd k záveru, že takto podané odvolanie je nedôvodné a nebolo spôsobilé privodiť zmenu, resp. zrušenie napadnutého rozhodnutia v prospech odvolateľov. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie v danej veci správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. S poukazom na uvedené dôvody, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 387 ods. 1 CSP.

13. Účelom právnej úpravy inštitútu premlčania v občianskoprávných vzťahoch je, aby oprávnený subjekt pod hrozbou sankcie premlčania uplatnil (vykonal) svoje právo v ustanovenej premlčacej dobe, teda včas. Účinné vznesenie námietky premlčania práva znamená, že súd oprávnenej osobe nemôže premlčané právo priznať, keďže vznesením námietky premlčania zaniká nárok na autoritatívnu vynúiteľnosť uplatneného práva. Tento inštitút poskytuje východisko, ako predísť, resp. riešiť situácie, keď až po dlhej dobe dochádza k uplatneniu práva, a tak sa do právnych vzťahov strán vnáša právna neistota. V inštitúte premlčania sa premieta pravidlo vigilantius iura scripta sunt (že zákony sú písané pre bdelych, teda pre tých, ktorí o svoje práva dbajú; alebo inak povedané, že právo patrí bdelym).

14. Vychádzajúc z dôvodov podaného odvolania žalobcov, v zásade možno konštatovať, že žalobcovia vymedzili odvolací dôvod nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvej inštancie spočívajúcim v tom, že na plynutie premlčacej lehoty súd prvej inštancie neaplikoval ustanovenie § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., pretože premlčacia lehota je v danom prípade 10-ročná a ich nárok tak nie je premlčaný.

15. S vyššie uvedenou odvolacou argumentáciou žalobcov sa odvolací súd nestotožňuje. Platná právna úprava § 19 zákona č. 514/2003 Z. z. rozlišuje objektívnu a subjektívnu lehotu premlčania práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Subjektívna premlčacia lehota práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je trojročná a začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Pokiaľ je však podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej moci, plynie táto trojročná premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia príslušného orgánu, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktorým bola spôsobená škoda. Objektívna premlčacia lehota je 10-ročná a začína plynúť odo dňa doručenia nezákonného rozhodnutia poškodenému, pričom neplynie, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Pritom platí, že obidve premlčacie lehoty (objektívna a subjektívna) začínajú plynúť a končia nezávisle od seba. Všeobecne však platí, že nárok na náhradu škody treba uplatniť v čase, keď ešte plynú obe lehoty, t.j. objektívna a v jej rámci lehota subjektívna, márnym uplynutím jednej z týchto lehôt sa nárok premlčuje, aj keď poškodenému plynie aj druhá premlčacia lehota.

16. V kontexte vyššie uvedeného potom možno prijať len taký záver, že pokiaľ žalobcom uplynula subjektívna premlčacia lehota na uplatnenie nároku, ich nárok sa premlčal, a to i v situácii, že by žalobcom ešte prípadne plynula objektívna premlčacia doba. Teda, záver súdu prvej inštancie o premlčaní nároku žalobcov a o zamietnutí ich žaloby je jednoznačne správny, súd prvej inštancie vec správne právne posúdil a odvolacia argumentácia žalobcov o nesprávnom právnom posúdení veci nie je namieste.

17. Pokiaľ žalobcovia v podanom odvolaní poukázali na to, že škoda im nebola spôsobená rozhodnutím Krajského súdu v Nitre, ktorý ich oslobodil spod obžaloby, ale bola založená právoplatným uznesením o vznesení obvinenia vyšetrovateľom PZ (z ktorého dôvodu bola žalovaná Generálna prokuratúra SR), v zásade len zopakovali súdom prvej inštancie prijaté závery, tak ako ich tento uviedol v bode 7. napadnutého rozhodnutia, a táto ich argumentácia ani nie je spôsobilá odvolacieho prieskumu, pretože je totožná s prijatými závermi súdu prvej inštancie.

18. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal voči žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).